

HERINNERINGEN

Het gebeurde in 1923, een jaar voor de Parijsche Olympiade, dat de P.U.C. (Parijsche Universiteitsclub) de z.g. "Jeux du P.U.C." organiseerde, welke bekend geworden zijn als de "Studenten Athletiek Olympiade 1923" te Parijs.

Ook Nederlandsche organisatoren hadden de koppen bij elkaar gestoken met het resultaat, dat een vijftal studenten ons land op deze Olympiade zouden vertegenwoordigen. De uitverkorenen waren Charles Bovens Wim Venlet, Adje Paulen, Henri van Rappard en ondergetekende, terwijl als vertegenwoordiger der Nederlandsche studenten op de terzelder tijd in Parijs te houden studenten congressen Tonny Gupin werd aangewezen. Tonny was tevens onze leider hetgeen niet zoo eenvoudig voor hem was, gezien de zelfstandigheid van geest die wij allen bezaten. De coöperatie was echter uitmuntend, zoodat hij zich over ons noch wij over hem hadden te beklagen. Trouwens voor ruzie maken had niemand tijd, vooral Tonny niet, die zijn attentie moest verdeelen tusschen de congressen en de spelen. Ik ben er verder zeker van dat dit voor hem een goede zijde heeft gehad. Dat heen en weer vliegen bracht hem in pracht conditie, alhoewel hij soms somber keek.

Het behoeft geen betoog, dat de vijf atleten heel dikwijls aan de start zouden moeten verschijnen, wilde Holland tenminste de kans krijgen een behoorlijk aantal punten te veroveren. Over de prestaties die bereikt werden kan ik niet zoo heel veel meer vertellen al zou ik dit ook nog zoo graag willen. Het is n.l. zoo heel lang geleden, dat wij dat sportfestijn meemaakten. Toch herinner ik mij zeer goed, dat Charles Bovens losgelaten werd op de 100, 200, en 400 meter, Henri van Rappard op de nummers 100 en 200 meter, Adje Paulen op de 400 en 800 meter, Wim Venlet op de 100 en 200 meter en ikzelf op de horden. Aan de nodige estafettes werd natuurlijk ook deelgenomen door combinaties der vijf V. & L.ers. Dat er punten en prijzen behaald werden blijkt wel daaruit, dat wij met z'n vijven evenveel punten vergaarden als Frankrijk met een ploeg van 35 man. De eerste prijzen voor 400, 800 meter en 110 M. horden, benevens eenige eerste prijzen voor estafettes werden succesievelijk in de wacht gesleept, hetgeen het publiek tot laaiend enthousiasme bracht, en uitingen als: "Vivent les Orangeades" niet tot de zeldzaamheden behoorden. Waarom "Orangeades" zult ge vragen! Wij hadden n.l. oranje broekjes aan! Ook riep men goedsmoeds: "Voi!les Petits Boches", hetgeen sloeg op het feit, dat de Nederlanders in dien tijd niet zoo heel lang na de vrede van Versailles, voor pro Duitsch werden aangezien; de Ex-Keizer was immers in Doorn geïnterneerd gebleven tijdens den wereldoorlog, niettegenstaande Frankrijk om zijn uitlevering gevraagd had. Van anti Nederlandsche geest bij het Fransche publiek of bij de Studenten atleten hebben wie echter nooit iets bemerkt, het tegendeel is waar, hetgeen bleek uit de wijze, waarop wij overal gastvrijheid genoten en beminlijkheid ontmoetten.

Wel deed het even pijnlijk aan, toen mij bij de prijsuitreiking een schitterende, in zilvergevatte "bowl" (kom) mijn neus voorbijging. Inplaats van dit als eersteprijs voor de 110 M. horden uitgestalde sierstuk werd mij een bronzen vruchtenschaal met decoratieve engeltjes aangeboden! Booze tongen zeiden, dat men dus toch anti Nederlandsch was, temeer daar bovengenoemde bowl in bezit kwam van een Fransch man, die tweede prijswinnaar werd. Echter kan ook de rede hiervan geweest zijn, dat men het beter achtte mij de kans te ontnemen deze kom na afloop te vullen met alcohol bevattende vloeistoffen, welke

nooit bevorderlijk kunnen zijn voor de conditie van een atleet.

Vruchten zijn inderdaad in dit geval beter!

Dat de Spelen in algemene belangstelling stonden, bewees wel het feit, dat eenige ministers in de eere-loges aanwezig waren om de winnaars handjes te geven telkens na het verlopen der finales.

Het was echter voor deze hoogwaardigheidsbekleeders een vrij taaie geschiedenis, omdat telkens dezelfde "Orangeades" hun opwachting kwamen maken. Telkens weer opnieuw kennis te moeten maken met dezelfde menschen en daarbij te doen alsof men deze voor het eerst ontmoet, is inderdaad geen lolletje!

Buiten dit op de lachspieren werkende incident moet ik nog het volgende aan de vergetelheid ontrukken. Toen de finale 200 meter geloopt werd won vanzelfsprekend de beroemde Amerikaan Paddock, die er zulk een vaart achter zette, dat toen Henri van Rappard aan de eindstreep arriveerde, deze volgens zijn zeggen niet eens gemerkt had, dat Paddock hem gepasseerd was en verwonderd uitriep: "Où es-tu donc Paddock?" Deze was vermoedelijk reeds lang onder de douche.

Ook was het vermakelijk de kranten dedurende deze sportdagen te lezen. De Hollandsche hordenlooper werd niet eens als candidaat voor de finale aangemerkt, omdat hij een zeer slechten tijd gemaakt had in de serie. Intusschen zij vermeld, dat toen ik de zesde horde in de serie loop achter mijn "Spikes" had, een waarschuwend gehuil van "langzamer, langzamer!" mijner cornuiten mijn trommelvliezen bijna deed barsten en ik dus gemakkelijk kon concluderen, dat ik reeds voldoende gas gegeven had. Tijd: 17,...! Dus volgens de krant geen kans! Toch kon ik voor Holland dit nummer winnen voor Sampé, kampioen van Frankrijk, dien ik op den eindstreep wist te kloppen. Wij hebben dit succes dan ook later onder een glaasje melk gevierd.

Alvorens nu verder uit te wijden over het "banket", dat aan alle deelnemers werd aangeboden, moet ter verduidelijking van een tijdens dit banket plaats gehad hebbende gebeurtenis even nog verteld worden, dat elk jaar in Parijs door de studenten een "Reine des Etudiants" gekozen wordt. De keuze was in 1923 gevallen op een apothekers assistente, die zeer zeker tot "Miss Universe" gekozen worden zou zijn wanneer de schoonheidscompetities toen al bestaan zouden hebben. Deze "Reine" is een representatief verschijnsel aan het studenten firmament en zat natuurlijk ook in een der eere-loges tusschen een minister en haar geleider (prachtbaantje!) in. Zij had tot taak, evenals de ministers de knuisten der winnaars te drukken en hen een Aphroditeblik te schenken, hetgeen onaangenaam genoemd kon worden.

En nu dus het banket. Een formidabele zaal was gereserveerd voor de honderden atleten, alwaar deze sportlieden aan lange tafels, landsgewijs ingedeeld mochten aanzitten voor het slotdiner. De Hollanders waren alle aanwezig maar waren door hun kleine aantal genoodzaakt zich te voegen bij een andere natie, welke weet ik niet meer. Liederden werden gezongen en jolijt heerschte alom, ook aan de bestuurstafel waar bestuur, eenige andere belangrijke personen w.o. de minister van schoone kunsten en sport aanzaten en waar "last not least" een onvolprezen Reine des Etudiants de eereplaats bezette. Ter opluistering deelde de voorzitter in zijn openingswoord mede, dat aan de eerste prijs winnaars toegestaan was de Reine een kus te geven. Hiervan werd vanzelfsprekend ruim gebruik gemaakt, vooral door de Latijnen, die een zeer zuiver gevoel voor kunst hebben en dus het schilderijtje (ze was nogal gepenseeld) gaarne met hunne lippen wilden beroeren. Ofschoon reeds na den eerste kus van een der gladiatoren bleek, dat zelfs de Reine het rein van dit gezoen niet bar goed kon waarderen, waardoor een uitdrukking

van groote onverschilligheid hare regelmatige doch guitige trekken ver somberde. Ofschoon nu schrijver dezès het uit den boze achtte in deze eeuw van hygène op dergelijke uit Latijnsch brein voortkomende kortsluitingen, aan te wakkeren en zijn meening hierover ten beste gaf aan een der onzen, die ook een eerste prijs gewonnen had, ging laatstgenoemde toch tot de daad over en kustte de Reine op een harer geverfde konen. Zeer voldaan zocht hij daarna ons gezelschap weer op, terwijl een charmante doch ietwat meewarige glimlach op zijn gelaat mij van zijn medelijden met zijn bekrompen opvattingen deed blijken.

Wie het laatst lacht .... enz., want wat gebeurt er plotseling...; de president verheft zich van zijn zetel en zegt: "Mijne heeren, laat nu een ieder, die zijn lippen voor het kussen onzer Reine gebruikt heeft, deze lippen ook gebruiken om eenige woorden te spreken". .... Tableau ! Fransch is een moeilijke taal, die niet door iedereen beheerst wordt.

Wat zich in het gemoed van mijn clubgenoot afspeelde, zal wel nooit bekend geworden zijn. Dit laat zich echter wel denken. Tot complicaties is het echter, dankzij dien zelfde voorzitter nooit gekomen, want na de derde redevoering, waarvan niemand iets kon verstaan, maakte deze aan dat met groot elan uitgestoten gebrabbel een einde door te zeggen dat het al laat was, eindigende met de verlossende woorden: "Messieurs Paris vous attend!".

De uittocht naar het Quartier Latin en Montmartre was algemeen.

Dat de wijn later vloeide iets wat voor de hand lag, maar dat er te veel genuttigd werd van diverse spiritualen is niet waar!

Zoo eindigde deze succesvolle tour, die gekwalificeerd zou kunnen worden als een "Tour de force" der Nederlandsche studenten, welke allen V&L'er waren ..... en nog zijn!

Oscar van Rappard

Uitslagen

- * Wim Venlet wordt vierde op de 100 m. en de 200 m.
- * Harry van Rappard wordt vijfde op de 100 m.
- * Adriaan Paulen wint de 400 m. in 51 1/5 sec.
- * Adriaan Paulen wordt tweede op de 800 m. in 1 min. 57.3 sec. achter Paul Martin
- * Oscar van Rappard wint de 110 m. horden in 16 sec.
- * Nederland (Bovens, H. en O. van Rappard en Venlet) wint de serie 4*100 m. in 45 sec. en de finale in 44 4/5 sec.
- * Nederland (Paulen, Bovens, H. van Rappard en Venlet) wint de Zweedse estafette in 2 min. 6 1/5 sec.